

Sygnatura akt V Kz 607/24

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2024 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Michał Błoński

Protokolant: Sylwia Kurek

pod nieobecność prokuratora

po rozpoznaniu w sprawie podejrzanego **K. F.**

podejrzanego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 284 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 7 czerwca 2024 roku – sygnatura akt IV1 Kp 328/24

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że jako podstawę stosowania tymczasowego aresztowania przyjąć art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k., **2.** w pozostałym zakresie utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 czerwca 2024 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi przedłużył stosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania do

14 września 2024 r., godz. 0²⁰ wskazując za podstawę prawną z art. 263 § 2 k.p.k.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, iż podstawą przedłużenia tymczasowego aresztowania były przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k.

Zażalenie na niniejsze postanowienie wniósł obrońca podejrzanego zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w postaci:

a) bezzasadnego przyjęcia, że istnieje uzasadniona obawa, iż podejrzany może w bezprawny sposób utrudniać postępowanie, gdy z okoliczności sprawy nie wynika, aby istniało realne zagrożenie takiego zachowania;

b) bezzasadne przyjęcie, że grozi mu wymierzenie surowej kary w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., podczas gdy to nie ustawowe zagrożenie, lecz realia konkretnej sprawy mogą dopiero uzasadniać istnienie wskazanej przesłanki;

- naruszenie art. 263 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, gdyż w sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, które uniemożliwiały zakończenie śledztwa, a co najmniej zakończenie tych czynności, których przeprowadzenie wymaga izolacji podejrzanego;

- naruszenie art. 257 § 1 i art. 251 § 3 k.p.k. poprzez zastosowanie względem podejrzanego tymczasowego aresztowania, mimo że wszelkie okoliczności wskazują, że wystarczający byłby nieizolacyjny środek zapobiegawczy;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu tezy, iż zachodzi uzasadniona obawa, że podejrzany będzie nakłaniać do składania fałszywych zeznań albo w inny bezprawny sposób utrudniać postępowanie karne, podczas gdy w zgromadzonym w sprawie materiale brak jest jakichkolwiek dowodów, które mogłyby taką tezę potwierdzać, które to uchybienie miało istotny wpływ na podjęcie decyzji o dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania.

Skarżący w petitum skargi wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy jest oczywiście bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Zażalenie sprowadza się wyłącznie do polemiki z ustaleniami Sądu Rejonowego

i w istocie opiera się na gołosłownym stwierdzeniu, że nie ma przesłanek do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania. Przytaczanie licznych orzeczeń sądów

i poglądów doktryny nie zmienia tej oceny, gdyż powołane judykaty jakkolwiek słuszne, to nie znajdują oparcia w realiach przedmiotowej sprawy.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się popełnienia zarzucanych czynów,

a wniosek taki wynika w szczególności z wyjaśnień V. M., zeznań N. M., ale także z wyjaśnień podejrzanego, który na etapie stosowania tymczasowego aresztowania przyznał się do przestępstw z art. 280 § 1 k.k.

Podejrzany nie ma stałego miejsca zameldowania, nie ma miejsca zamieszkania, co czyni uzasadnioną obawę, że może ukrywać się przed organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a zatem trudno o większe uprawdopodobnienie istnienia przesłanki

z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie zostali także ustaleny współsprawcy czynów z 17 grudnia 2023 r., a ponadto zachodzi konieczność wykonania badania sądowo-psychiatrycznego podejrzanego, co oznacza konieczność zabezpieczenia osoby K. F. na potrzeby toczącego się śledztwa. Istnieje uzasadniona obawa, że przebywając na wolności mógłby w bezprawny sposób utrudniać prawidłowy bieg postępowania, w tym poprzez kontakt z osobami, których dane nie zostały ustalone jak również uniemożliwiać wykonanie niezbędnych czynności przez powołanych biegłych.

W razie ewentualnego uznania sprawstwa i winy oskarżonego grozi mu realnie wymierzenie surowej, bezwzględnej kary pozbawienia wolności, a wniosek taki wynika z liczby popełnionych przestępstw, uprzedniej karalności, działania wspólnie

i w porozumieniu z inną osobą czy z wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów, przejawiającego się m.in. w sposobie działania w ramach popełnionych przestępstw rozbojów. Powołane zagrożenie zatem w pełni wynika z realiów niniejszej sprawy nie zaś li tylko z ustawowego zagrożenia, na co bezzasadnie wskazuje obrońca w zażaleniu.

Mając na uwadze skalę czynności, których prokurator musi dokonać,

a szczegółowo wskazanych we wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania, nie sposób racjonalnie przyjąć, że przedłużenie stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego stanowi naruszenie art. 263 § 2 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie obrońca nieprawidłowo skonstruował zarzuty odwoławcze, gdyż powołany błąd w ustaleniach faktycznych stanowi zarzut wtórny wobec pierwotnego zarzutu naruszenia przepisów postępowania. Nie

ma zatem potrzeby powielania zarzutów, a wszelkie rozważania dotyczące ostatniego z zarzutów musiałyby stanowić powtórzenie poczynionych już uprzednio uwag.

Należy zgodzić się z Sądem meriti, że tylko stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego daje gwarancję należytego przebiegu postępowania w niniejszej sprawie, przynajmniej do czasu zabezpieczenia osobowego materiału dowodowego.

Niezależnie od powyższego, postanowienie Sądu Rejonowego jest rażąco wadliwe, albowiem nie zawiera wskazania prawidłowych podstaw stosowanego środka zapobiegawczego. Każde postanowienie w przedmiocie zastosowania, dalszego stosowania czy przedłużenia środka zapobiegawczego musi wskazywać na istnienie przesłanki ogólnej oraz co najmniej jednej z przesłanek szczególnych (art. 251 § 1 k.p.k.). Powołany przez Sąd Rejonowy art. 263 § 2 k.p.k. jest przepisem kompetencyjnym z którego nie wynika czy i jakie przesłanki legły u podstaw stosowania środka zapobiegawczego, dlatego nie czyni zadość wymogom prawidłowego wskazania podstawy prawnej w postanowieniu.

Dopiero z uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego można wywieść, że istnieje duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych czynów. Z uzasadnienia wynika również, że Sąd zauważył istnienie przesłanek szczególnych z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. Taki sposób formułowania postanowienia jest wadliwy, gdyż już z podstawy prawnej postanowienia, a nie tylko z uzasadnienia, ma wynikać istnienie przesłanki ogólnej i przesłanek szczególnych tymczasowego aresztowania.